

עין משפט
נר מצוה

עגלה ערופה פרק תשיעי סוטה

מסורת הש"ס

(א) מִיָּד יָהּ. (ב) וּמוֹסַפְתָּה
כִּימוֹת מִדָּר שְׁמִינֹת לָהּ.
(ג) יוֹמָה כֹּה. (ד) יִבְרֹחַ
קִי: כִּימוֹת כֹּה: לְעֵיל לָהּ.
(ה) יִבְרֹחַ כֹּה: לְעֵיל לָהּ.
וּמוֹסַפְתָּה יִבְרֹחַ שִׁיד
עִישׁ. (ו) לְעֵיל לָהּ וְשִׁי.
(ז) מוֹסַף שִׁיד עִישׁ כֹּה
וּכְמֹה שְׁמִינֹת כְּנוֹסִים.
(ח) לְעֵיל כֹּה: שְׁמִינֹת ה.
דְּרִישׁ: כִּי יִבְרֹחַ כֹּה.
(ט) לֵבן לְשֹׁן טוֹרֵה וְלֹאֵת.
(י) מִפְרֵשׁ יִרְאֶה דְלִיל גִּיד
יִשָּׁא דְקֻחַּת אֲלֻסִּים נֹכַח
כְּבֹדֵה אֶל. כִּי יִבְרֹחַ
(יא) מוֹסַף לָהּ. (יב) וְשִׁי
סֵה. (יג) וּמוֹסַף טו: עִישׁ.

מוסף רש"י

[illegible]

שנברק אלהים ישפט: **הולכי אחר
לרע טוב.** שנחננין את הרשעים:
בהיות פרשתא טובא: **מושיבי ברוק.**
הוא: והנמשטו למתמידים: דקדקין
(וקדושין דף מט): סימן לגלות הרוע
ונינות של מורה: **חורס על לומדיה.**
מחרות אולי ממלא לומדיה: **ולבסוף
מפול עניינו.** תמאס דעניינס: **מפיל
מפילי מלא.** הדיינים מעילין מלא
פרקמטיא שלהם על צעלי חסיד
היודעים צביד קחורא שישמכרו
הדיין על דוד: **רבו איש איש
בעינו יעשה.** שברואה שדיינין
מקבירים לו פנים מפני טובה שעשה
ולאו מפני רעה: **שפלים
הונכסו.** שאין איראת גדולתם על
הקטנים ואין יכר בין גבוה לשפל:
ומלכותא. מלכותם של ישראל אולא
ונולא הולכת ומתנוולת: **לרי עין.**
מלכותא אחריס בנחומס: **טורפי
טורף.** גולנים ומאמלי הלכ מן העינים
לרעם: **רבו מים המרים.** רבו המקנאים
לנשותיהם והיה למים המרים להרבות:
אלא שפקו. מלהשקות דלאמרינן
שחין המים בודקין משרבו המנהגים:
ומיוי בלב. שחין מציין את אונס
לשמוע יפה מפי רבם וקומאים על
בינים לרקדק שמועס: **ישראל
לפנים.** כינוי הוא: **שהכל בו.** מורה
באמתה ואין דופי וכשמה ומחלוקת:
ואתן

איתם לא היו עורפין האד
קום שהאמינה תורה עד אחד
חד ואיכא דאמרי: כל היכא
אי עסקינן כגון דאתאי אשה
ורה עד אחד הלך אחר רוב
נשים באיש אחד כי פלגא
דעות לחומרא אבל לקולא
הי לפי שאינה באה אלא על
ת"ר ונגה האיש מעון בזמן
מים בודקין את אשתו ואומר
אין דבניה ודבניה לא תא
ויכא עון אשת איש אין עון
נס לא יבין ילבט אמר רבי
גשתינס ואם לאו אין המים
בעולם משרבו רואי פנים בדין
משרבו לחושי לחיטות בדין
משרבו אחר כי צעצעים לבם
ע רבו הוי הוי בעולם משרבו
משרבו היהירים התחילו בנות
מאן דמיהר אפילו אינישי
פצה עליה לסוף מיתויל עליהו
טובה משרבו מקבלני טובה
ושפלו ומלכותא אזלא ונולא
מה שכתבו בתורה חז"ל השמר
ופסקו משרבו מקבלי מתנות
הלב רבו מחלוקת בישראל
ונעשית תורה כשתי תורות
ישראל לפנים והם לאחור:
וכל בו: יוחנן כהן גדול העביר
עו דרחמנא אמר דיהבי ללויים
ואין

עד ימיו היה פמיש מכה בירושלים וביומי
א"צ לשאול על הרמאי: גמ' ת"ר מנין שאם
נעפרה העגלה ואח"כ נמצא ההורג שאין
פוטרת אותו ת"ל וילארץ לא יכופר לדם
אשר שפך בה כי אם בדם שפכה: עד
אחד אומר ראיתי את ההורג כו': טעמא
דמכחישי ליה הא לא מכחישי ליה עד אחד
מהימן מנהני מילי דת"ר בלא נודע מי
הכהו יהא נודע מי הכהו אפילו אחד בסוף
העולם לא היו עורפין רבי עקיבא אומר
מנין למהדרין שראו אחד שהרג את הנפש
ואין מכירין אותו שלא היו עורפין ת"ל
יעניינו לא ראו והלא ראו השני דאמרת
עד אחד מהימן איך חד היכי מצא מכחישי
ליה והאמר עולא כל מקום שהאמינה
תורה עד אחד הרי כאן שנים ואין דבריו של
אחד במקום שנים אמר לך עולא תני לא
היו עורפין וכן א"ר יצחק תני לא היו עורפין
ור' חייא אמר תני היו עורפין ולרבי חייא
קשיא דעולא לא קשיא ככאן בבב אחת
כאן בזה אחר זה תנן עד אחד אומר ראיתי
את ההורג ושנים אומרים לא ראית היו
עורפין הא חד וחד לא היו עורפין תיובתא

א' שנים אומרים ראינו ועד אחד אומר לא
ה בפסולי עדות וכדרכי נחמיה דאמר כ"ל כ'
ת' נשים באיש אחד כשני אנשים באיש א'
אפילו "מאה נשים כי אחד דמין והכא ב'
הכי רבי נחמיה אומר כל מקום שהאמינה
אחת כשני אנשים באיש אחד אבל שת'
למה לי מהו דתימא כי אולגין בתר ר' נ'
ח"ר "משרבו הרצחונן במלה עגלה ערופ'
במלה עגלה ערופה: משרבו הנואפין כו';
קין את אשתו אין האיש מנוקה מעון אין
זוגינה כו' מאי ואומר וכי תימא עון רדייה
כי תזנינה ועל כלותיכם כי תנאפנה וכי
זוגינות יפרדו ועם הקדשות יכחו וגו' מאי
אם אתם מקפדין על עצמכם מים בודקין
נאה נתעוזה הדינן ונתקלקלו המעשים ואין נור'
ופרקו עול שמים ונתנו עליהם עול בשר וד'
ה השכינה משום שנאמר "בקרוב אלהים יש'
ולטוב רע משרבו האומרים לרע טוב ולטוב
ועטו התלמידים והתורה תהיה על לומדיה
זורינו רואה אלא לפנים איני והאמר מר הא'
היה ולא "נוה לא "נוה אפי' בנהו שלו מעקרא
בתיס רבה השוחד והטיית משפט ופסקה
ישר בעיניו עשה שפלים התגבור והגבורה
ו מאמצי הלב וקופצי דים מלהלוות ועברו
דון ומשקרות עינים רבו מים המרים אלא
ד רבתי "ישונא מתנות יהיה "משרבו וחות'
שלא שימשו חו צורכן רבו מחלוקת בישראל
בדי כוכבים הוי ישראל למעלה והם למטה
שכולות "אמר רב יהודה אמר שמואל איש
י יוס' בר' תננא "לפי שאין נותנין אותו בת

עד ימיו היה פטיש מכה בירושלים. נ
לעשות מלאכה דבר האבד שמונת
הנפחים אפילו בדבר האבד מפני שק
יודעין שהוא לדבר האבד והכי אמרינן לה
הולך אדם לשאול לחבירו על דמאי.

אם מעשר אם לא שהם התקין
 שיהיה כל המעשרין מעם ההקדש מעשרין:
 אלו אלו אחד כולם העולם.
 הכריזו: ואלה אמר כו'. וכו' וכו'
 וכו' כולם פירשמה בפרק מי שקנה
 (לעיל א'): וזהו חלוקה כאן כלום:
 אלא זה הפסק. ועשו יודעים את
 הדיברות מי הם: מנוקש מעון.
 יוצאין באשה האסורה לו בין מן
 האסורה בין מאחרת: עון דרביה
 ודרכיה. שהם נולדו: לא. אינו
 מנוקש את אשתו מזה: אלא שם
 אסור. לנדות את הנשים ומה
 נעשם על נשותיהם כי נחשבה: נעשו
 היינו. דמחן שהם בעלי הנאה אין
 מאתריהן עמלן לעיין דין ונאסור
 ויבאר הדיבור לציבור ומחן
 מתקלקלו מעשים ויבין שכן אין
 להקדיש נחם רוח בעולמו ואין עולמו
 נחם לו: לנשים. תפוס. וזכר היינו
 ומתנחשם עם היינו פסח להם
 פסח בזכותו של זה ובחובו של זה:
 דבר חרון אף. שעל היות המשפט
 חרון אף בזה שנאמר (שמות כג) אם
 עשה מעשה וגו' ומה

בַּח א מִי פִיט מַהֲלִי
 דִּוְנָח הִלְכָה יֵא יֵב:
 בַּח ב מִי שֶׁס הִלְכִי יֵב:
 בַּח ג מִי שֶׁס הִלְכִי יֵב:
 עו:
 בַּח ד מִי פִיט מַהֲלִי
 מַעֲשֵׂר שֶׁנִּי הִלְכִי יֵב:

תורה אור השלם

- [illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones